

Patricija Padelin prof.
1963. – 2011.

Dana 26. svibnja 2011. god. napustila nas je naša draga prijateljica i suradnica profesorica psihologije Patricija Padelin.

Danas, kada je vrijeme velikoga tehničkoga napretka u zdravstvu, nema tehnologije koja prodire u dušu, niti je liječi. Za dušu postoji samo jedan lijek, a to je topla ljudska riječ. A toplu, ljudsku riječ je profesorica Padelin imala za svakoga, a osobito za svoje male pacijente.

Rođena je u 21. svibnja 1963. godine u Zadru. Osnovnu i srednju školu pohađala je u Zadru, te maturirala 1981. godine pri zadarskoj gimnaziji Jurja Barakovića. Studij psihologije na Filozofskom fakultetu u Zadru završila je 1989. godine. Te iste godine započela je s radom u Općoj bolnici Zadar kao psihologinja na Odjelu pedijatrije i suradnica za druge odjele. Od 1996. godine surađivala je s Odjelom za psihologiju Filozofskog fakulteta u Zadru kao mentor studentima u okviru prakse iz Kliničke psihologije. Surađivala je s Centrom za socijalnu skrb, Centrom za prevenciju ovisnosti, Odjelom krim policije PU Zadarske, dječjim vrtićima, a posebno s dječjim vrtićem "Latica", osnovnim i srednjim školama, te drugim institucijama u Zadarskoj županiji i šire.

Tijekom Domovinskog rata imala je značajnu ulogu u psihološkoj pomoći djeci – žrtvama rata. U okviru Kriznog stožera sudjelovala je u zbrinjavanju i evakuaciji djece djelatnika OB Zadar, u zbrinjavanju i savjetovanju prognanika na zadarskom području, te je bila povjerenik Vlade RH za evidentiranje i skrb djece civilnih žrtava rata na području tadašnje Zadarsko-kninske županije.

Volontirala je na Filozofskom fakultetu i u Caritasu pri telefonu za psihološku pomoć.

1993. održavala je radionice u okviru postkongresnog programa svjetskog kongresa "Djeca i rat". Koaautor je niza stručnih i znanstvenih radova iz područja kliničke i razvojne psihologije. Pohađala je kibernetiku, logoterapiju, a godinama je bila sudionikom nebrojenih radionica iz područja kognitivno bihevioralne terapije, u čiju učinkovitost je bila uvjerena kada se radilo o djeci. Sudjelovala je također u edukaciji za rad s djecom oboljelom od šećerne bolesti. Od 2006. godine pa do posljednjih dana svoga života pohađala je radionice geštalt i integrativne psihoterapije.

Bila je izuzetna i kao suradnik i kao čovjek. Bila je kolegica kakvu se samo poželjeti može – profesionalna, uvijek dostupna i spremna pomoći, empatična, iskrena i izravna, skromna i jednostavna. Svoj radni vijek posvetila je stručnom obavljanju posla i vrhunskom znanju dijagnostike, te stalnim sudjelovanjem u razvoju psihologije i psihologa u našoj županiji.

Prihvaćala je sebe onakvom kakva jest, te je imala i veliki dar da prihvati druge onakvima kakvi oni jesu. Prepoznavala je i osjećala iskrena srca kod drugih ljudi, ma kako oni bili obučeni, našminkani, ružni ili lijepi, na ovoj ili na onoj funkciji. U svjetlu istine i dobrog srca, za nju uniforma i maska nisu značili apsolutno ništa. Na njezinim kaktusima cvijeće je neprestano cvjetalo, jer ih je zalijevala ljubavlju, pažnjom i posvećenošću.

Kao takva bila je idealna za posao koji je obavljala. Mnoga su djeca ovoga grada imala sreću osjetiti se viđenima, barem dok su bili kod tete Patricije. Njezino znanje, profesionalnost i ljudskost nadilazili su prosječnost.

Njezin zemaljski privid je otišao, ali njezin smijeh, njezin lik i prije svega njezin dobri duh je i sada s nama. I biti će tu još dugo.

Mr. sc. Nataša Skitarelić, dr. med.